

Колко пжтни впечатления, колко разкази сме чули до сега за преселниците! Всъщност европейец, който е пжтувал надолу, по течението на Мисисипи, вземайки по двадесет версти на час, той непременно е казал нѣщо за тѣх. Въ действителност, до какво се свежда всичко това? Всички си представляват преселниците като нѣкакви жалки сжщества, изтощени, отслабнали, които живѣят изъ блатата и се хранятъ съ железди, индийско жито и мечешко месо! Въ действителност, да ви разправи интересни подробности изъ тѣхния животъ, взети направо отъ действителността — може, наистина, само онзи, който познава отъ близо тѣхнитѣ история, нрави и положение.

Хората, които решаватъ да се преселятъ, избиратъ новия си животъ по собствено влѣчение. Тѣ се изселватъ изъ ония мѣста на Съединенитѣ щати, където земята е станала много скъпа. Има хора, у които израстватъ цѣло семейство здрави и предприемчиви деца, бащите на които ги оставятъ още отъ малки да се грижатъ за себе си. Отъ достовѣрни източници тѣ се научаватъ, че на западъ отъ тѣхъ се намира една страна, напоявана отъ голѣми рѣки, и че въ всичкитѣ Съединени щати нѣма по-плодородна страна отъ нея. Тамъ има много гори, съ най-различенъ дивечъ. Освенъ това, Мисисипи е голѣмъ воденъ пжтъ, който може да бжде използванъ отъ всѣкиго, който посещава разнитѣ пазари въ свѣта, за да се снабди съ стоки отъ първа необходимостъ. Къмъ това преимущество се присъединява още едно, което има огромно значение за ония хора, които азъ ей-сега споменахъ. Тѣ се опиватъ отъ желанието да владѣятъ земята и да се ползватъ отъ

Яковъ Одюбонъ

Мисисипскитѣ преселници

Преведе: Г. Пановски (1)

нея, може би, още много години, безъ да плащатъ поземленъ данѣкъ, и въобще никакви данѣци. Хиляди човѣци отъ всички части на земното кълбо сж готови да опитатъ щастieto си при подобни условия.

Бждете увѣрени, че ни най-малко имамъ намѣрение да украсявамъ съ много ярки бои картината, която азъ мисля да ви нарисувамъ. Азъ нѣма да ви говоря за ония хора, които сж се изселили отъ източнитѣ граници, а ще ви запозная съ членоветѣ на едно семейство, което се е изселило отъ щата Виржиния.

Ето вече сто години, откакъ тѣ владѣятъ земята, която е минавала отъ ржцетѣ на бащата въ тия на сина, като презъ всичкото това време тя нито единъ день не си е отдѣхнала, като въ края на краищата съвършено се е изтощила. И сега тя представлява единъ слой отъ червена глина, нарѣзана отъ дълбоки ровове, по които по-хубавата частъ малко по-малко е преминала въ ржцетѣ на щастливи съседъ; тоя щастливецъ живѣе малко по-ниско, въ прекрасната, плодородна долина.

Тѣ всячески сж се старали да върнатъ плодородието на своята земя, но всичко е отивало напразно. Въ края на краищата, капнали отъ умора, тѣ разпродаватъ всички голѣми и ценни вещи, неудобни за превозване, като си оставятъ само по единъ чифтъ коне, единъ или двама работника, разни стопански принадлежности и още нѣкоя домашна принадлежностъ;

всичко това ще бжде необходимо за пжтъ и ще потрѣбва, когато тѣ пристигнатъ на избраното отъ тѣхъ ново мѣсто.

Струва ми се, че виждамъ въ тая минута, какъ тѣ чистятъ конетѣ си и следъ това ги впрѣгатъ въ талигитѣ. Последнитѣ сж натоварени съ постилки, съестни припаси и малки деца; отстрани сж закачени хурки, тъкачни станове, а отзадъ се клати ведро съ катранъ и лой. За напрѣчнитѣ греди на талигитѣ сж привързани нѣколко бравди, а въ коритото за конетѣ сж нахвърлени гърнета, котли и тенджерки. Слугата е възседналъ единия конъ и се е обърналъ къмъ кочияша, а стопанката е възседнала другия конъ; стопанинътъ е накарчилъ по рамената си оржие, а децата, облѣчени въ груби, здрави дрехи, тичатъ следъ добитѣка; следъ тѣхъ бѣгатъ ловджийски и други кучета. Тѣ пжтуватъ бавно и съ неприятности. Подивѣлиятъ и упоритъ добитѣкъ постоянно се отбива отъ пжтя и бѣга въ гората, и да се вкара отново въ пжтя — не е лесна работа. Тукъ се изваждатъ сѣчива, които трѣбва веднага да се намѣстятъ. Тамъ пѣкъ е паднало буренце, което трѣбва да се прибере: трѣбва да се внимава — нищо да не се губи отъ имуществото, което у тѣхъ и безъ това е така малко. Пжтищата сж ужасни: често става нужда колитѣ да се избутватъ изъ калѣта съ ржце, за да не останатъ тамъ. За единъ день, въ най-добрия случай, тѣ могатъ да изминатъ едва 30—40 версти. Привечеръ всички уморени, често съ голѣмъ трудъ, наклаждатъ огънь и се събиратъ около него. Вечерята е готова; построяватъ нѣщо като лагеръ и тукъ ношуватъ.

(Следва)

Децата:

— Мила кудкудячке, синъ ти ранобуденъ вчера па и днеска ни изглежда чуденъ! — Все ни се обаждатъ гордо и надутъ, вмѣсто съ „кукуругъ“ съсь „кокодюдлю!-то.“ *)

Кудкудячката:

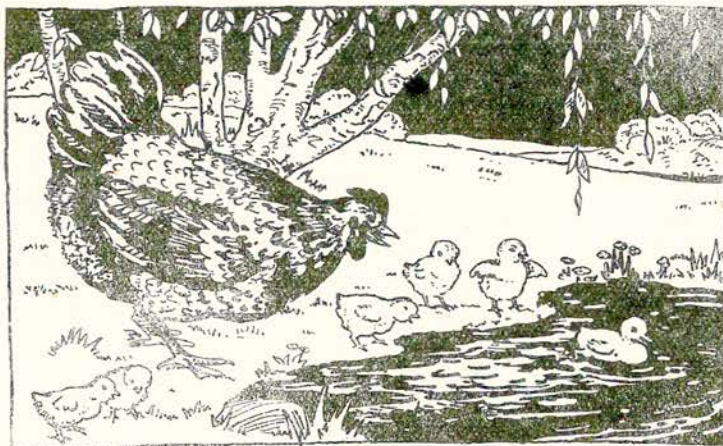
— Ще ви се признавамъ, като на близки: Онзи день ми рече: — „Почвамъ по английски!“ Па се понадигна, плесна съсь крила си и съсь „кокодюдлю!“ се въ двора ни огласи!

Пѣтлето:

— Истината, мамо, ти недей заслѣща. Нека си я знаятъ — отъ една сме кжща: Съ бѣклица ли нѣкой чужденецъ, по лани,

Деца, пѣтле и кудкудячка

Пиеска отъ Чичо Стоянь

дохожда да кани нашитѣ стопани? — Първенецъ баща имъ, ходи самъ да моли, за да ги записва все изъ чужди школи! А пѣкъ и децата — малки и голѣми — чуй имъ имената:

Хари, Мими, Еми!?! Въ първенцитѣ днесъ е чуждото на мода, а пѣкъ подиръ тѣхъ се мѣкне и народа. Тѣй у насъ постжпватъ съ крехкитѣ животи и то най-добритѣ наши „патриоти“. Азъ, край тѣхъ израсълъ, съсь подобенъ нравъ съмъ! Който ще да сжди, — мисля си, че правъ съмъ!

Кудкудячката:

— Ухъ, недей тѣй, сине, още си невръстно, — усвоявай нашто да не стане късно... Красотата дивна въ свойто кой незнае, за народностъ, племе,

почва да нехае! Всичко чуждо слушай и го опознавай, но на свойто пѣй си и преднина давай! Че народъ що въ свойто красота не дири, надъ такъвъ народецъ гибелта се шири!

*) Въ Англия пѣсенята на пѣтла вмѣсто съ „кукуругъ“, както у насъ, изразяватъ съсь „кокодюдлю!“